

Tüm Kafesler Kırılana Kadar

Dilek Cığerdelen

ÖZET

Feminizm ve veganizm arasındaki kesişimsellik üzerine bir yorum.

ANAHTAR KELİMELER

Feminizm, Veganizm, Hayvan hakları, Gündelik hayat

New articles in this journal are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 United States License.

This journal is published by [Pitt Open Library Publishing](http://PittOpenLibraryPublishing.com).

TÜM KAFESLER KIRILANA KADAR

Uzun süredir ne yazarım, diye düşünüyorum. Bunca acıda, zulümde ne yazsam sağaltıcı olur? Bu zamanlar aklımızı örseliyor. Feminizm ve veganlığı kesişimselliği üzerine düşünmek bir parça iyi geliyor:

Bir gece arkadaşımda kalmışım. Uykuyla ilgili biraz sorun yaşadığım için sabah kuşlarla birlikte uyanmışım. Arkadaşların uyanmasını beklerken canım sıkılmış. Sessizce hazırlanıp çıkmışım evden. Sabahın sakinliğinde sahilten doğru evime yürüyeceğim. Evde birlikte yaşadığım kediler var; onlarla ilgileneceğim. Yürüyüş yolum uzun. Ben yürürken koşan kadınlar görüyorum. İçimde garip ve tanımlayamadığım bir his uyanıyor. Şortlarıyla, atletleriyle, spor sütyenleriyle, taytlarıyla koşan kadınlar... Bazıları yürüyor. Gurur desen değil, ama tebessüm ettiriyor bana bu his.

Kulaklığımdaya sabahın huzuruna eşlikçi şarkılar söyleniyor. Benden yaşça büyük, tesettürlü bir kadın bana gülümsüyor "Günaydın kızım" diyor. "Günaydın abla" diyorum gülümseyerek. Yollarımıza devam ediyoruz. Tatlı bir esinti var. Benim de, koşan, yürüyen diğer kadınların da saçlarıyla, tesettürlü kadının örtüsüyle tatlı tatlı flört eden, okşayan bir rüzgar... Yürüyorum... Süzülen kuşları izliyorum.

O sırada yürüdüğüm güzergahta sıkça karşılaştığım bir atı yine bağlı halde görüyorum. Beyaz benekli, görsel hafızamda *çilli*, güzel mi güzel bir at. "Ara sıra" bağlı oluşuyla ilgili yasal olarak elimizden bir şey gelmediği için duyarsızlaştığımız bir at. Bu kez oturuyorum onu izleyebileceğim bir yere. Bir sigara yakıyorum. Bağlı olduğu ip kısa bir ip değil. Önünde su var. Yiyebileceği otlar var. Gölgede duruyor. At mutlu görünmüyor. İpin uzunluğu onun için yeterli değil. Uzaklaşmak istiyor. Uzaklaşamıyor. Hep aynı alanda aynı hareketleri tekrar ediyor. At mutlu değil. At özgür değil... Koşmak istiyor. Koşmak istiyor, koşarken rüzgar onun da saçlarını okşasın istiyor.

Bu görüntü bana şu bağlantıyı hatırlatıyor: Koşarken görsek hayranlıkla seyredeceğimiz bir hayvan; doğası, doğal koşmak olan bir hayvanı sırf insan olduğumuz için, sırf tür olarak kendimizi diğer türlerden üstün gördüğümüz için, sırf yapabildiğimiz için, onun üzerinde tahakküm kuruyor, özgürlüğünü kısıtlıyor, kendimize ve/veya bir ipe bağlıyoruz. Kendimize bağımlı hale getiriyoruz. Sonra biz onun neyi yapmasını istiyorsak;neyi nasıl yapmasını uygun görüyorsak o yaşamı ona reva görüyoruz. Koşarken görsek hayranlıkla seyredeceğimiz kadınların bir eve, bir başka şeye bağlı olması gibi... Keyif alarak yapacağı, yaptığı bir işi görsek hayranlıkla seyredeceğimiz bir kadını sırf erkek diye, erkek olarak kendini diğer cinsten üstün gördüğü için, onun üzerinde tahakküm kuran,

özgürlüğünü kısıtlayan, kendine ve/veya bir ipe bağlayan, bağımlı hale getiren bir erkek gibi... Kadın, "kadını" neyi nasıl yapsın istiyorsa, ona nasıl bir yaşamı uygun görüyorsa o yaşamı reva gören bir erkek gibi... Rahatsız edici hatta belki tetikleyici.

Beyaz benekli, çilli, güzel mi güzel bir at ile benzer yaşamlar süren çok kadın tanıyorum maalesef.

Tüm kafesler, zincirler kırılana dek:

"Kurtuluş yok tek başına. Ya tüm türler ya hiçbirimiz!"

Dilek Ciğerdelen

Çanak kale Morpati Derneği